

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиевъ; а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Разкопие се връщатъ, ако бждатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

Димитръ Стояновъ съобщава, че на именний си день, 26 Октомврий, н. г., по-неже отсъствува отъ града, не ще приема посѣщения.

Д. С. Гешовъ, Инженеръ нѣма да приема посѣщения на именний си день.

ОБЯВЛЕНИЕ.

АНДРЕЙ МАНУИЛОВЪ

Юристъ отъ С. Петербургскій Университетъ,
бивши Прокуроръ при Плев. Окр. Сждъ

АТАНАСЪ ХР. ЕТЪРСКИ

Юристъ отъ Женевскій Университетъ.

Открихъ Адвокатско Писалище въ гр. Плевенъ. Приематъ да завѣждатъ, водятъ и защищаватъ всѣкакви граждански, търговски и углавни дѣла прѣдъ всички Сждилица въ Княжеството, както и да съставляватъ разни дѣлови книжа.

Обѣщаватъ аккуратна и добросъвестна работа.

Писалището имъ се намира въ улица Александровска, близо примировитѣ сждилица.

3—3

гр. Плевенъ, 25 Октомврий 1898 год.

Отъ нѣкое врѣме насамъ оппозиционната преса непрѣстанно проглушава свѣтътъ, че България прѣкарвала криза, че финансовото положение на страната се било влошило, а шефа на радостливиститѣ поднесе на Н. Ц. Височество и протестъ отъ страна на двадесетѣхъ си хиляди съпартизани, въ който се третиратъ сжщитѣ въпроси, като се стоварва всичкий грѣхъ върху правителството, на което между другото се прѣписва и това, че се състоело отъ лица, които не били касметли. Отъ такова естество сж алармистъ, съ който отъ нѣкои мѣсеци врѣме насамъ, се пълнятъ колонитѣ на оппозиционнитѣ вѣстници. Това бѣхъ аларми, на които, както сме казвали другъ пхтъ, не трѣбаше да се отдава ни най-малко значение, толкосъ повече, че въ началото си тѣ имахъ други подбудителни причини — интереса и личното благо. Обаче, трѣбва да признаемъ обстоятелството, че оппозиционната преса въ това отношение отиде много далече. Трѣбваше най-послѣ да се тури край на това злоупотрѣбление съ довѣрието на българскитѣ граждани и да се изобличатъ по единъ най-осѣзателенъ начинъ оппозиционнитѣ органи, като имъ се даде да разбератъ, че пхтътъ, по когото сж тръгна, не води къмъ добро и че въ стрѣмленieto си да постигнатъ лични блага, покостятъ на общето, което прѣдставляватъ прѣдъ външния свѣтъ въ най черни краски. Това се постигна. Тронното слово. съ което Н. Ц. Височество обяви за открита третата редовна сессия на IX Народно Събрание е най ясниятъ отговоръ на всичкитѣ опити, направени отъ оппозиционнитѣ органи, да прѣдставятъ работитѣ въ държавата, като въ хаосъ и да дескредитиратъ страната ни, както прѣдъ българскитѣ граждани, така и прѣдъ външния свѣтъ. То изобличава всички ония шарлатани, които подъ единъ или другъ начинъ сж се стрѣмили да подкопаватъ авторитета било на правителството или на държавата. То е отговоръ най послѣ и на всички ония слухове за министерски кризи, кои-

то намѣрихъ мѣсто въ оппозиционнитѣ органи прѣди откриванieto на Народното Събрание.

Съ тронното слово на Н. Царско Височество се констатира факти, които сж отъ естества да зарадватъ всѣки българинъ. Запазването вътрѣшния редъ и вътрѣшния миръ сж най сжщитѣ залози за икономическото развитие и на прѣдъкъ на страната ни. Този пасажъ изобличава всичкитѣ домогвания на „Свобода“ и „Н. Права“, които непрѣстанно оповѣстватъ за анархия и своеволия, които сжществуватъ въ болнитѣ имъ мозъци. Благодарение на този вътрѣшенъ миръ страната ни е могла да се посвѣти на икономическото си развитие и е успѣла въ това отношение толкова, щото тежкитѣ минжло-годишни стихийни поврѣждания не ще се отразятъ ни най малко врѣдно за държавний бюджетъ, който е напълно уравновѣсенъ, безъ да се прибѣгва къмъ нови данъци и тѣгости. Това се дължи главно на мждрата политика на кабинета на г-на Д-ръ Стоилова, който е поддържалъ най приятелски отношения съ всичкитѣ държави. Това изявление тъкмо на врѣме иди да всѣ онова спокойствие за мирътъ, което е необходимо, поради излишната газетарска ревност къмъ сензационни съобщения, каквито бѣхъ речнатитѣ напоследъкъ слухове по отношение намѣренията на Сърбия. А този миръ, заедно съ вътрѣшния редъ въ страната, сж най сжщитата гаранция за вътрѣшния успѣхъ и на прѣдъкъ въ политически устроениятъ държави и държавици. Това е гонимата цѣль на голѣмитѣ държави, а за малкитѣ идеалъ, къмъ когото трѣбва да се стрѣмимъ, защото само по този начинъ тѣ могатъ да се прѣдадхтъ всецѣло за на прѣдъкъ на страната си. А това е постигнато напълно отъ нашето правителство. Не упоримо е, че ний вървимъ къмъ на прѣдъкъ. Икономическото ни положение е подобро. Това се констатира отъ факти, значението на които никой не може да отрече. Ний строимъ желѣзници, индустрията въ стрината си развиваме, строимъ пристанища, и всичко това се прави безъ да се прибѣгва къмъ нови заеми. Може ли тукъ да се допусне даже и мисълта, че ний сме изоставени на произвола на сждбата? Никога! Тамъ, гдѣто работата кипи, гдѣто има стрѣмление за подобрене на индустрията, тамъ има обмислени планове, съзнателни дѣйствия.

Съ особени тържественни и знаменителни думи се описва горѣния приемъ, който Тѣхни Царски Височества, Князътъ, Княгинята и Прѣстолнаследника сж намѣрили у Тѣхни Императорски Величества и у цѣлото Императорско семейство. Въсторженитѣ привѣтствия, на които тѣ сж били прѣдметъ въ срѣдата на братския намъ руски народъ, сж отъ естество да изпълнятъ съ признателностъ сърдцата на всички българи, които въ това видѣхъ и виждатъ най голѣмия залогъ за своя на прѣдъкъ подъ покровителството на своята могща освободителка Русия. Българския народъ и по рано сподѣли тая радостъ и днесъ повторно ъ сподѣля напълно, когато тя се обявява отъ трона отъ Н. Ц. Височество на народа и прѣдставителитѣ му въ свещенната ограда на Народното Събрание.

Съ не по малко прятни чувства се спомѣнува и за неизгладимия спомѣнъ отъ горѣния приемъ, който е билъ направенъ на Н. Ц. Височество въ срѣдата на братския намъ черногорски народъ, който е свързанъ съ много тождествени скръбни моменти отъ минжло врѣме.

Всички тия факти въ тронното слово, въ свързка съ обявенитѣ законопроекти, показватъ до колко кабинета на г-на Д-ръ Стоилова се пол-

зува съ довѣрие прѣдъ Н. Ц. Височество и камарата, а така сжщо опрѣдѣлятъ и пхтя, по когото ще върви болшинството на народното събрание, въ съгласие съ короната за повдиганieto на страната въ пхтя на прогресса.

Както знайтъ читателитѣ ни въ единъ отъ прѣднитѣ броеве на вѣстника си явихме, че Коларовъ и другаритѣ му ортаци на паритѣ въ дружеството „Нива“ строятъ парни водѣници въ селата Тръстеникъ и Д. Дабникъ. Това е стрѣснжло види се тѣзи експлоатори, и тѣ сж прибѣгнали къмъ шарлатани. Сега явяватъ на свѣта, че било сжществувало нѣкакво си износно-вносно дружество „Истокъ“, което било построявало тия водѣници. Прѣди нѣколко дена е внесена фирмата му за регистриране, като на дружество, което сжществувало отъ нѣколко години. Чиста фалшификация. Знаемъ, че прѣди двѣ години бѣше налѣпено едно обявление, съ което се съобщаваше, че въ града ни ще се основава износно-вносно дружество, обаче това дружество не може да се основе, тѣй като дѣлата на дружеството „Нива“ бѣхъ взели да ставатъ достойни на публиката, и хората бѣхъ почнали да гледатъ съ недовѣрие на този въртепъ, гдѣто безконтролно си играехъ съ спестенитѣ парици на сиромаситѣ нѣколко кални личности. Инициаторитѣ на това дружество макаръ да бѣхъ други, обаче съставянieto на дружеството не успѣ, защото и тия послѣднитѣ, които принадлежехъ къмъ сжщата клика, се домогвахъ, по примѣра на другаритѣ си, да си урѣдхтъ подобни доходни мѣста и безконтролно разполагане съ паритѣ на легковѣрнитѣ. Обаче това не се постигна, и всѣки знаеше, че такова дружество не сжществувало, нито пъкъ имаше нѣгдѣ нѣкакъвъ надписъ, съ което да се посочва поне косвенно на това. И ето днесъ изведнѣжъ излиза на лице, че такова дружество, ужъ, било сжществувало. Това е цѣла шарлатания. Да не сжществувало такова дружество и да се твърди това? По голѣма безочливостъ виждало ли се е? Ако такова дружество е сжществувало, защо слѣдъ влизанieto на новия търговски законъ фирмата не му се регистрира, и устава не прѣдстави на утвърждение? Отъ 1-й Юлий насамъ се мълче и нищо не се спомѣнуваше за сжществуванieto на това дружество и днесъ изведнѣжъ се иска регистриранieto му, като сжществуващо и не отъ инициаторитѣ му, а отъ дружеството „Нива“, което, като оправя своитѣ смѣтки, като испродаде кжщитѣ, нивитѣ и добитѣкътъ на акционеритѣ си длѣжници, сега ще оправя и смѣткитѣ на несжществувашото дружество „Истокъ“. Бѣхъме виждали да се заблуждава общественно мнѣние, нѣ такова нѣщо не сме срѣщали. Недоволни отъ печалбитѣ, които си докарватъ, Коларовци сега устрояватъ новъ источникъ за ограбване на простодушнитѣ и лѣгковѣрни хорица. И кой ще се ползува най много, ако това дружество почне да функционира? Пакъ сжщитѣ. Слѣдъ като настанхтъ на служби своитѣ си и ще почнатъ експлатацията. Тогава всички, на които се яви, каква да е нужда, ще бждхтъ облагодѣтелствувани отъ дружеството, като имъ се купхтъ съ низки цѣни всички храни, когато иматъ нужда, а слѣдъ това ще закупхтъ на зелено и другитѣ имъ храни, а най сѣгне ще имъ продадхтъ и кжщитѣ, както станхъ съ акционеритѣ длѣжници на дружеството „Нива“. И по този начинъ благодѣянията и на дружеството „Истокъ“ ще станхтъ по осѣзателни за всички. Ако дружеството „Нива“, слѣдъ като продаде воловитѣ и нивитѣ на своитѣ акционери не бѣше продало и кжщи-

тѣ имъ, нѣмаше да почувствуватъ тѣй осѣзателно и благотното влияние на това дружество. Сжестото ще се повтори и съ акционеритѣ на новото, несжествующе по рано, дружество „Истокъ“, тѣй като лицата, които ще направляватъ работитѣ му и ще удвояватъ капиталитѣ му сж сжщитѣ. Че единъ денъ имотитѣ на това дружество ще станатъ тѣхна собственостъ, въ това никои, не вѣрваме, да се усъмни, защото опитността на тѣзи субекти е доказана. Дружеството „Нива“ е най ясното доказателство. Тукъ на хора, които притежаватъ акции на стойностъ, колкото и дължатъ, се продадохъ имотитѣ, та що ще стане съ ония, които не притежаватъ никакви акции? Че дружеството „Истокъ“ по експлоатацията на своитѣ си не ще падне по долу отъ „Нива“, това не подлежи на съмнѣние. Нѣ нека дойдемъ на въпроса. Да положимъ, че това др-ство се устроява на ново, че негова уставъ, когото никои не е виждалъ, защото той е недостъпенъ за ония, които нѣматъ финансовитѣ способности на испждения подсекретаръ на окр. сждѣ прѣди четири петъ години, ще се утвърди и че фирмата ще се регистрира, че то ще почне да строи водѣници и да продава брашна. Ами гдѣ ще построи тѣзи водѣници? То ги строи, ще ни се отговори. И ний знаемъ че въ с. Д. Джбникъ на десетина метра далечъ отъ шосето се строи вече здание за такава водѣница. Нѣ въпроса тукъ е, отъ гдѣ е взето това позволение, когато подобно нѣщо не е искано?

Чл. 42 отъ „закона за благоустройството на населенитѣ мѣста“: *маса заявления за строение: на фабрики и водѣници, на заведения съ парни котли, за експлозивни фабрикаци, на разни индустриални работилници и прочее се подаватъ до съответнитѣ окръжни управления, а дозволителнитѣ билети се издаватъ отъ общинскитѣ управления, по разрѣшение отъ окр. управителъ, за столицата отъ кмета или отъ министерството на общественитѣ сгради, жилищата и съобщенията и минисѣрскитѣ съветъ съгласно чл. чл. 34, 35 и 36.* Прѣдписанията на този членъ, знаемъ, че не сж изпълнени, нѣ строенето се продължава и материали прѣкарватъ. Знаемъ само, че Коларовъ е искалъ разрѣшение да строи барака при селото Д. Джбникъ, нѣ заявления отъ името на дружеството „Истокъ“ не е постѣпвало, тѣй като въ това врѣме то не сжществуваше.

Строенето на такива фабрики прѣдполага непременно разрѣшение. А ний виждаме тукъ работипротивни на распорѣжданията на единъ законъ, прѣдписанията на когото сж задѣжителни за всѣкого. И така ония водѣници, строенето на които се почна съ паритѣ на дружеството „Нива“ за смѣтка на Коларова, днесъ минаватъ на името на нѣкакво си несжествующе дружество „Истокъ“, фирмата на което едва прѣди недѣля е внесена за регистриране. Самото това обстоятелство, че сега се внася за регистриране фирмата доказва, че такова дружество не е сжществувало, защото, ако това дружество по рано

сжществуваше, то съгласно новия търговски законъ още прѣди 1-й Юлий н. г. трѣбваше да внесе въ мѣстния окр. сждѣ съгласно чл 152 отъ търговски законъ фирмата си за регистриране, като изпълни и всичкитѣ тѣзи условия, които се иискватъ отъ сжщия членъ. Веднѣжъ това не станало, тия, които днесъ заявяватъ, че такова дружество, ужъ, било сжществувало отъ нѣколко етоа, трѣбва да се прѣслѣдватъ съгласно прѣдлинето на 168 чл. отъ сжщия законъ, толкось повече, щомъ се твърди, че това дружество е сжществувало, то е извършвало и нѣкакви операции. Въ такъвъ случай дължностъ е на надлѣжната власть да прѣслѣди и, ако това се установи, да накаже виновницитѣ съгласно сжщия законъ. Съ това за въ бждѣще ще се даде на всички да разбератъ, че не трѣбва да се прѣнебрѣгаватъ законитѣ на страната.

МѢСТНИ НОВИНИ

— Г-нъ Драганъ Панковъ е удостоилъ и тази година народнитѣ прѣдставители съ едно отворено писмо, което четохме въ брой 38 на в. „България“. Въ писмото се разсжждава за непрактичността на нѣкой членове отъ избирателния законъ. Това не е лоше, само че сжщето нѣщо можеше да бжде една вѣстникарска статия, отколкото отворено писмо. За положително знаемъ, че министерството на вътрѣшнитѣ дѣла тѣкми проектъ за измѣнението на нѣкой членове отъ избирателния законъ. Въ тоя случай писмото на г-на Панкова можеше да послужи като едно мнѣние, което би заслужило да се има прѣдъ видъ, ако съ него не се отиваше по далечъ. Съ това писмо г-нъ Панковъ нанася едно оскорбление на народнитѣ прѣдставители въ нѣкакви сторони грѣхове въ врѣда на държавната нравственостъ. Тукъ г-нъ Д. Панковъ, който минхлата година съ едно отворено писмо се отказа отъ всѣкакво партизанствование, излиза на ново да бистри политиката и да сипи клѣвети върху народнитѣ прѣдставители. Обаче грѣхътъ не е неговъ, а на зетя му А. Людцкановъ, който не може да се помира още съ положението си, а отива та излага дѣдо си и го прави посмѣшище на всички, вмѣсто да го остави спокоенъ поне на стари години.

— Всичкитѣ опозиционни вѣстници съобщихъ, че нѣколко души Радослависти при излизането на Н. Ц. Височество отъ двореца, за да открие настоящата сесия на IX-то Н. Събрание извикали: да живѣе Н. Ц. Височество, долу правителството. „Свобода“ излѣзе да упрѣкне Радославиститѣ въ нетактичностъ, обаче и туй ще ли ги вразуми? Не вѣрваме. Горкия Радославовъ, на какво дѣредже испадна? И туй нѣма да му помогне, защото съ такива улични демонстрации не се печели министерското кресло. Най послѣ, какво може да му се опонира? Човѣка е рѣшилъ да опита всички срѣдства, та каквото ще да става. Даде протестъ — не бива, партизанитѣ му на чело съ денгилъ — ахмака Титоровъ напра-

вихъ демонстрация — извикахъ: долу правителството! — казахъ си думата и отъ него нищо остава само едно срѣдство — посрѣдъ бѣдъ денъ да се обѣси на нѣкое сухо върбово клонче върхъ столицата, та дано най послѣ щастieto поне тукъ поработи.

— Както е извѣстно на читателитѣ ни велѣствие ноканата на француското правителство министерскитѣ съветъ въ едно свое засѣдание бѣ постановилъ, щото и България да взема участие въ всемирното Парижско изложение, което ще стане прѣвъ 1900 г. Възъ основание на това министерство на търговията и земледѣлието е изработило и правилникъ за участието на България въ това изложение. Този правилникъ, заедно съ закона за изложбата, е испратенъ до всичкитѣ окръжни управители въ княжеството за изпълнение. Спорѣдъ този правилникъ въ всѣко окръжие ще се състави комиссия, която отъ своя страна ще разгласи на населението, че всички желаещи да взематъ участие въ всемирното Парижско изложение въ 1900 г. трѣбва да се отнасятъ за всичко до нежъ; отъ сжщитѣ ще взематъ нуждитѣ декларации, за да обявятъ прѣдметитѣ, които ще излагатъ. Тѣзи декларации, попълнени съ всички необходими свѣдѣния, ще се даватъ на окръж. комиссия, съставена съгласно правилника, която слѣдъ като ги прѣгледа и провѣри, ще ги испрати въ министерството на земледѣлието и търговията. Не ще се взематъ въ внимание декларации на изложителитѣ за дребни и безъ значение за търговията произведения. Такива декларации за дребни и маловажни производства и такива, съ които се задоволява само частната нужда и консомация, по никои начинъ нѣма да се взематъ въ внимание. Въ случай на недоразумѣние относително видѣтъ на производството и размѣрѣтъ на произведението окръжната комиссия ще се отнася за наставления до учредителнага комиссия при министерството на търговията и земледѣлието. Декларациитѣ ще бждатъ испратени въ министерството до края на текущата година.

— И Хасковскитѣ окръженъ съветъ, както и Плъвенскитѣ въ послѣдната си сесия е вземалъ рѣшение да купи отъ житото „Улка“ 15 хиляди килограма, което ще раздаде безплатно за посѣвъ на земледѣлицѣтъ отъ своя окръгъ.

— Както се научаваме на 14 т. м. втория конгресъ на опълченитѣ и поборницитѣ е открилъ своитѣ засѣдания подъ прѣдсѣдателството на Ст. Заимовъ. Въ първото засѣдание сж били провѣрени пълномощнитѣ писма на избранитѣ делегати. Слѣдъ това били избрани двѣ комиссии, отъ които на едната било възложено да приготви законопроектъ за подобрене положението на поборницитѣ и опълченцитѣ, а другата — да прѣгледа уставътъ. Първата комиссия ще засѣдава подъ прѣдсѣдателството на Д-ръ Ст. Даневъ и се състои отъ 8 члена, а втората отъ 5.

— На 19 текущия въ 8 часа сутринта, една Плъвенска гражданка А. И. С. е родила едно дѣте монстръ, съ отворенъ коремъ и всички-

ПОДЛИСТНИКЪ

ЧЕСТИТЪ ПРАЗДНИКЪ

РАЗСКАЗЪ

отъ

Д. Маминъ — Сибирякъ.

I.

Владимиръ Василичъ се събуди, както винаги, въ осемъ часа сутринта, — той ставаше рано. Прѣвъ спустихащата занавеса едвамъ се промѣкваше нѣкаква си мжтна свѣтлина на начинающия се зименъ петербургски денъ. Когато Владимиръ Василичъ се събуждаше, всѣкой път го обхващаше едно смжтно и трѣпкаво осѣщание на нѣкаква си празнота. Ахъ, да, той е вдовецъ. . . . Половинъ година какъ е вдовецъ. Какъ се случи това? Като лѣжеше съ затворени очи на постелката, той още единъ път прѣкарваше своето нещастие въ послѣдователното му развитие. Да, тя бѣше трудна съ първо дѣте. . . . Това караше и двамата да се, вълнуватъ особено се вълнуваше тя като начена да се бои отъ нарастващото щастие. У тѣхъ, и въ двамата, имаше до толкова общи мисли и чувства, щото тѣ се разбирахъ единъ другъ безъ думи. Колкото повече се приближаваше работата къмъ развѣзката, толкова по начесто ги посѣщаваше една мжчителна мисль, която тѣ не се рѣшавахъ да искажатъ съ гласъ: а ако, неочаквано нѣкакъ си, се

роди не както обикновено: сакаго, грозно, страшно! Нали е всичко възможно Владимиръ Василичъ и сега чакъ не може равнодушно да си спомня за това, макаръ опасността да се е отдавна минала. Подиря. . . . Не, по нататкъ не сжществуваше никаква послѣдователностъ и стигаще единъ смъртенъ денъ, щото Владимиръ Василичъ да остане вдовецъ.

Сега, когато страшния моментъ се е твърдѣ отдалечилъ вече, Владимиръ Василичъ се мжчеше отъ всичко най много съ въпроса, кой е кривъ? Нѣщо си не бѣше взето прѣдъ видъ, нѣщо си бѣше испустнато, нѣщо си ненаправено, — уловения крадецъ, вѣроятно, се мжчи приближително сжщо тѣй, като прикроява мислено кражба-та си хиляди пхти. Криви бѣхъ много: и акушерката, и главния акушеръ, и ассистентитѣ. Нали това имъ е специалностъ, а тѣ до послѣдния моментъ увѣрявахъ, че всичко отива добрѣ. Ето ви и добрѣ. . . .

— Всички, всички сж криви, — повтори за себѣ си Владимиръ Василичъ, като стискаше ягко устнитѣ си. А азъ съмъ отъ всичкитѣ по кривъ защото имъ вѣрвахъ слѣпо. Ако бѣхъ поканилъ друга акушерка, другъ акушеръ, други ассистенти. . . .

Тука всѣка логика се прѣкъсваше, защото всичкитѣ тия „други“ можахъ да направятъ сжщото. Нали това е само неизлѣчима привычка — непрѣмънно да олицетворяватъ неизвѣстната, въ по вечето случаи, причина на нещастieto, съ

единъ видъ трагически антропоморфизмъ. Владимиръ Василичъ хващаше самъ себе си въ тая общочовѣческа слабостъ и прѣминаваше къмъ мислитѣ за празнотата на човѣческитѣ надѣжби и смѣтки, надутостъта на гордия разумъ и, въобще, безмислицата на сжществуванието. Защо смъртъ? На кого е това потрѣбно? Нали въѣкой, по малко отъ всичко, мисли именно за смъртта, затова че умирятъ другитѣ, а азъ, тоя сжщия азъ, който мислѣхъ всичко това, ще живѣхъ още, дълго ще живѣхъ. . . . Ако нѣкога науката достигне до такова съвършенство, че би могла да прѣдсказва на всѣкого, като взема въ внимание даже възможнитѣ случайности, не само годината на смъртта, но и деня и даже часа — не може се измисли друго нѣкое по голѣмо нещастие. Нима сж по добри тия дрезгавини на знанието и блуждающитѣ огньове на лекомисленната надѣжда. Потрѣбна е нѣкаква си вѣчна иллюзия, потрѣбно е покривало, което трѣбва да скрива отъ очитѣ горчивата истинна, потрѣбно е самоизлѣгване, а най-послѣ съвършенно вече фаталната мисль: „е, да става, каквото ще става“.

Всичко това бѣхъ натрупани мисли, които всѣка сутринъ се измѣнявахъ, като раждахъ въкога тѣжко потискающе настроение. А до това самото мѣсто, ей тукъ задъ стената, се подема, като заря, новъ мнѣничкъ животъ. Печалнитѣ мисли на Владимира Василича се прѣкъсвахъ отъ първото несвързано гогуцание, което

тѣ органи на корема отвѣнѣ, а отъ дѣтородни органи нѣма, освѣнѣ малка слѣза по която не може да се познае отъ какъвъ е родъ. Той е живѣлъ около единъ часъ.

По класификацията на Isia. Saintfilaire, този монстръ спада въ орденa (разрѣдъ) на Автотитѣ (Monstres Autosites), фамилия Целосомитѣ и родътъ на Агеносомитѣ.

— *Пощенски гълъбъ.* На 19 минхлий Септемврий ловецътъ Василъ Константиновъ въ Добричъ убилъ три диви гълъби и единъ пощенски, който лѣтѣлъ заедно съ тѣхъ. Този гълъбъ ималъ знаци: цифрата „2“, отпечатана съ щемплъ отъ мораво печатно мастило, а на лѣвия кракъ едно сребърно пръстенче съ надписъ: „НО 98'83“ на около. Други знаци или писмо не се указали на пощенския гълъбъ. „Б. Т. В.“

— В. „Бдителъ“ спомѣнува за дѣлото на бившия Окол. Начал. г. Поповъ, което се гледа въ мѣстния Окр. Сждъ. Ние сме въ положение да увѣриме, навъртающитѣ се около „Бдителъ“, че г. Поповъ е билъ сжденъ като Окол. Начал., за гдѣто е нанесълъ побой на г. Бърдаровъ, но Окр. Сждъ, произнесе присѣда съ която призна, че г. Поповъ е нанесълъ побой като частно лице, слѣдствие на което имъ се прѣдложи да се погоджѣ, което погоджение стана въ присѣдствіето на 50 души приятели, за което се даде писмено заявление до Окр. Сждъ, и по обичая се черпихъ въ хотелъ България.

Бдителитѣ твърдѣ лошо мислѣтъ, че приятелитѣ на единия и на другия сж сърдили, гдѣто сж ги погодили. Подло сж постѣнили онѣзи, които слѣдъ спогодбата и слѣдъ подаване заявления, сж заставили слабохарактерния Бърдаровъ да се расколебае и откаже отъ първото си спогаждане. Единъ човѣкъ съзнателенъ, единъ човѣкъ, като него, който не е знаелъ и не е чувалъ думата вагабонтиъ, не трѣбва да се надува отъ никакви лекета и духала, защото, единъжъ направено заявление прѣдъ Сждѣтъ, то е свѣршено вече.

— Имаме положителни свѣдѣния, че нашитѣ противници въ озлоблението си сж достигнали до крайности. За да замаскаратъ зетото рѣшение, съ което да се ходатайствува прѣдъ правителството да се откупи линията Сомовитъ—Ясенъ, агитирали прѣдъ населението, че Окр. Съвѣтъ зелъ рѣшение не да моли правителството да купи тази линия, а да е земѣлъ окръгътъ! Такива лъжи могатъ да пущатъ само празноскитающитѣ се и бездѣлницитѣ, а не хора съ здравъ разумъ. Такова рѣшение не може да земе никой съвѣтъ, защото желѣзницѣтѣ ихтища у насъ сж монополъ. Ако такъвъ агитаторъ се яви, ние съвѣтваме приятелитѣ си да го хванатъ за ухото и му покажатъ вратата. —

— Постоянно получаваме запитвания по Лотарийнитѣ билети и покани, които получаватъ нашитѣ абонати, какво да правятъ съ тѣхъ. Ние ги съвѣтваме да ги взематъ, но не и отъ чарфутскитѣ кантори, които отъ послѣ могатъ твър-

идѣше отъ дѣтската стая. Да, това бѣше животъ, който съ това гогучание и съ първата нерѣшителна дѣтска усмивка, отричаше смъртта. Трѣбва да се живѣе, защото прѣзъ черната скръбъ се промѣкваше слънчева лъча. Дѣтето ставаше по рано отъ всичкитѣ въ кѣщи, и Владимиръ Василичъ обичаше всѣка сутринъ да донасятъ дѣтето при него, щомъ то се събуди. Тѣй бѣше и сега.

— Дойке, донеси тука Варя.

Чуха се бързи крачки, вратитѣ на спалнята се отворихъ, и на прага се показа дойката Катя съ дѣтето на рацѣ. Мъничкото дребно момиче, което вече караше петия мѣсецъ познаваше баща си и се протягаше къмъ него съ розовитѣ си рѣчички.

— Дай ми я тука, — говорѣше ласкаво Владимиръ Василичъ, като се готвеше да вземе дѣтето.

Момиченцето трѣпна цѣло, като прѣминаваше въ бащинитѣ си рацѣ, а дойката заговори съ нѣкаква си гласна, отличителна и безмѣрна декламация:

— Както искате, господарю, а азъ не съмъ съгласна.

— Що е станало?

— Откраднали ни ютията.

Отъ най напѣдъ Владимиръ Василичъ не можеше да съобрази нищо, защото не бѣше се хубаво разсѣнилъ, па и прѣминаването право къмъ ютията, отъ занимающитѣ го утрѣнни мис-

лѣ лесно да уфѣкатъ, а копувачитѣ да си останатъ съ червени билети въ рѣка. Прѣдпазливостта е добро нѣщо. Нека се обрѣца сериозно внимание. —

— Прѣди нѣкой день, безъ малко щѣхъ да се убижѣтъ трима работници отъ новостроящата се кѣща на г. Хр. Г. Върбенковъ, слѣдствие паданieto на единъ корнизъ отъ горния катъ. Положението на работницитѣ е задоволително.

— Г. Р. Власевъ, учителъ, при мѣст. Вин. Зем. училище, е уволненъ, на негово мѣсто е назначенъ бившия Севл. учил. Инспекторъ г. Коцевъ. г. Вълчевъ, учителъ при същото училище е прѣмѣстенъ въ Руссе за Лѣсничей.

— Имаме свѣдѣния, за едно донжуанско похождение на единъ учителъ отъ Винар. Училище. Ако наистина всичкото е вѣрно, на този Г-нъ не остава друго нищо, освѣнъ да си вземе чуковитѣ и да бѣга отъ гдѣто е дошелъ, защото училището не е мѣстото на такива донжуанства — особено семеенъ.“

— Получихме отъ Враца, слѣдующата телеграмма „Редакция Плѣвен. Гласъ“ златния часовникъ, за който се говорѣше въ антрефилето брой 41 носи №5—и 14619. 14 К. Подписъ П—въ.“

— Молиме ония, отъ които зависи, когато се пращатъ телеграмми отъ Агенцията да се прѣписватъ по отчетливо, защото тѣзи прѣписи, които получаватъ нѣкой отъ нашитѣ абонати абсолютно не могатъ да прочитатъ.

— Нашия медицински съвѣтъ е зелъ извѣстни мѣрки по чумата, която за сега има въ Виена.

— Врѣмето и до днесъ е така хубаво, каквото рѣдко сж е случвало есенно врѣме. Полскитѣ работи всички сж прѣвършени отъ земледѣлцитѣ. Градинаритѣ тази година нѣма защо да се оплакватъ, защото си испродадохъ всичкия зарзаватъ.

— *Скандала на 20 того.* На 20 того учителитѣ отъ мѣстното В. Земледѣлческо училище Власовъ, Илиевъ, Гечевъ и Директора отъ същото училище Янко Забуновъ, отишли на дюгния на Миндиликова да си посрѣхнатъ бира и да поутѣшатъ другаря си Власовъ, който бѣ уволненъ въ тоя день.

Между чуканieto на чашкитѣ и приказкитѣ по това, че М-то дади едно възнаграждение за цѣлия редъ кавги, гюрюлти и музевирлици въ В. З. училище на учителя — Власова — двама отъ Власево — Забуневата партия, Илиевъ и Гечевъ, се счепкватъ по правотата на Власевото уволнение и неговото сега проживяване, мускулитѣ имъ се обгѣгватъ, бастунитѣ заиграватъ и двамата ратници оставатъ подмокреното отъ бира полесражение съ счупени глави. (За сега Илиевъ, който по малко е пострадалъ, посѣщава училището, а Гечевъ лѣжи въ креватъ)

Слѣдъ това, види се, когато раненитѣ сж били отбѣдени въ кѣщи, Власевъ и Забуновъ, изгубили вече воля, защото хората право казватъ

ли, бѣше съвършено остро. Каква ютия? Съ какво Катя не сте съгласни?

— Както искате, не съмъ съгласна. продължаваше Катя, като перѣше рацѣ. — Тѣй като ютията.

— Послушайте, та нали ютияти до васъ никакъ се не касаетъ? Това е работа на Малания. Вий сте дойка, а съ ютията се справя готвачката и това е нейна работа.

Въ тоя моментъ въ спалнята се вмѣкна бързо типичната бонна — нѣмка и заговори още по бърже отъ дойката:

— Малания ще украде цѣлата кѣща. всичкото ще украде. Вий ъ вѣрвате, а тя открадна ютията. Да и още ще краде. Тя е крадла, вашата Малания.

Въ начало Владимиръ Василичъ се забърка малко, по това, че натиска бѣ направенъ съвършено бързо и съвършено енергично. Очевидно произлѣзло е едно отъ ония безчисленни домашни недоразумѣния, каквито обикновенно се разглеждатъ и уравниватъ отъ домакинскитѣ, а въ дадения случай — трѣбваше да ги справя той. Впрочемъ петъ мѣсечната практика на вдовецъ изработи единъ начинъ на постѣпване, къмъ когото Владимиръ Василичъ се обърна и сега.

— Вий казвате, че откраднали ютията?

— Откраднала. Азъ не съмъ съгласна, господарю! Както вече вий искате. . . .

— Малания ъ открадна. Тя цѣлата кѣща ще извлѣче.

„че това питието стои мирно, догдѣ е въ бѣчва-та“, се явяватъ въ 9—10 прѣзъ ноца въ хотелъ „България“.

На една отъ маситѣ сж биле управителя Великовъ, Бръшляновъ и Т. Цвѣтковъ.

При влизанieto си Забуновъ билъ поздравилъ само г-на Великова.

— Ами ние не сме ли хора, та ни заминуващъ — обърналъ се къмъ Забунова Т. Цвѣтковъ.

— Азъ нѣмамъ работа съ хора подли, подлизурки, хора които нѣматъ постоянно убѣждение — отвърналъ му Забуновъ.

— Азъ съмъ човѣкъ съ убѣждение, азъ съмъ постояненъ, азъ съмъ Стамболистъ — казалъ на ново Цвѣтковъ.

— *Азъ съмъ Стамболистъ*, а ти си подлець, — искрикатъ Забуновъ, — ти си готованецъ, ти си залѣгналъ на рацѣтъ на дѣщеря си — учителката.

Тука Т. Цвѣтковъ не истѣрпѣлъ, дига рѣка, бастунъ, каквото му папода и право върху Забунова. Произлиза боричканie, Забуновъ се повалява, масата врѣхъ него, слуги, присѣтствующи, стражари ги растѣрвали.

Сега да се попитаме, защото не е въпроса дали справѣдливо или не, е уволненъ г-нъ Власовъ и кой е прѣдизвикателя на боя, както между Гечева и Илиева у Менделика и Забунова и Цвѣтковъ въ хотелъ „България“, кѣдѣ отидохме и на какво сме заприличали? Кой върши всичко това? Дали хора съ диви нрави, хора необразовани или тия, на които е ввѣрено въспитанието на младежъта и пропагандиране между масата идеята за култивированото обработване на земята? Да, това е главното! Но що виждаме? Намѣсто просвѣта, вмѣсто влизанieto между масата и служението ней въ полза за самата неж, прѣдъ тая маса се пропагандира пиянството и улично побойничество. Учители — а въ една вечеръ два побоя, двѣ счупени глави и може би едни притрѣпени ребра.

Но най възмутителното е, че самия Директоръ Забуновъ е билъ и на двѣтъ мѣста и е вземалъ живо участие и въ двата побоя. Въ първия е отстраненъ, да се не намиса, отъ Илиева, а втория самъ го е прѣдизвикалъ. За сега толкова. Оставяме на г-на Великова да осѣди постѣпката на подвѣдомственнитѣ си и имъ даде приличното наказание, а г-на Забуновъ нектъ се черви, та да знае, че хората сж въ стѣпкитѣ и на друго едно, отъ другъ родъ, негово похождение.

ВЪНШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

— *Критъ.* Четирѣтъхъ европейски сили — Руссия, Франция, Англия и Италия заставихъ най послѣ Турция да се подчини на исканieto имъ. Островъ Критъ е вече испраздненъ отъ турскитѣ гарнизони. Послѣднитѣ телеграмми на агенциитѣ съобщаватъ, че турското село Дерацосъ е било укoпирано отъ италианскитѣ войници, поне-

— Хубаво. Азъ това ще го разгледамъ послѣ Да, послѣ.

Боната прие обидено изражение на лицето си, обърна се сърдито и излѣзе съ своитѣ дървени нѣмски крачки. Катя тѣй сжщо се навѣси, макаръ и да не смѣеше да излѣзе. Отъ всички само дѣтето не разбираше разиграващата се трагедия и безгрижно скачаше съ голи крачка на бащиннитѣ си гърди.

— Е, кажи па — па? — го учеше дойката, като земаше обикновенъ тонъ.

Въ очитѣ на дѣтето блѣсна напѣгнато изражение, беззбитѣ устица се растворихъ и отъ тамъ съ нѣкакво си сладко дѣхание излѣтъ нерѣшителния звукъ:

— Пп. а а

II.

Исторически е извѣстно, колко е трудно да се живѣе безъ домакина, и Владимиръ Василичъ осѣщаше това на всѣка крачка. Той живѣеше въ тая сжщата квартира, както при покойната си жена; въ кухнята боравѣше сжщата тая Мелания, както и по напѣдъ, а резултати се получавахъ съвършено други. Печкитѣ не давахъ топлина, като поглѣщахъ неимовѣрно количество дърва; обѣда за самичѣтъ човѣкъ коштуваше едва ли не два пѣти по скѣпо и бѣше два пѣти по лошъ и т. н. Трѣбваше всичко да се търпи и, като се спасава прѣстижа на домовладиката, да изглежда че тоя домовладика не забѣлѣзва нищо. Да подига (Слѣдва).

